

COR
PUS
MAXI
MIUS

GALLERI SEBASTIAN SCHILDT

COR
PIUS
MAXI
MUS

**11-29 november
2017**

Galleri Sebastian Schildt
Strandvägen 5
114 51 Stockholm
gallerisebastianschildt.se

Många gånger har jag fått frågan hur det kommer sig att jag vigt mitt liv åt silversmide. Slumpen brukar jag svara, men egentligen har det nog handlat om att hitta en utmaning för min kreativitet. Och när jag nu kan titta lite i backspeglarna ser jag att kreativiteten utvecklats till en stark och livslång passion för yrket i sig, och i förlängningen vikten av konst och kultur i vårt samhälle.

När jag för sju år sedan öppnade ett eget galleri var det just lusten som var den starka drivkraften och att om möjligt kunna bidra med att sätta strålkastarljuset på framförallt konsthantverket.

När jag och mina kollegor Dorota Liszke och Sofia Silfverstolpe bestämde att vi ville göra en stor corpusutställning, önskade jag att de inbjudna konstnärerna just skulle utmana sig själva och sin kreativitet. Arbetsnamnet Corpus Maximus blev sedermera även utställningens titel och syftar på konstnärernas förmåga att maximera sin kreativitet, mer än kanske storleken på föremålen.

Samtliga av de medverkande konstnärerna tar visserligen avstamp i silversmidet som teknik, men utöver det är det mycket som skiljer dem åt. Allt från ålder, kön, uttryck och inte minst synen på silversmidet som konstform. Men alla är lika hängivna, skickliga och övertygade att världen blir lite bättre om konsten får ta plats i våra liv.

Min önskan är att genom Corpus Maximus förmedla lusten till denna blomstrande konststart som lever och frodas nu mitt bland oss. Utställningen är en epokgörande exposé av samtida svenskt silversmide där både konstnärlighet och teknik ställs på sin spets.

Det är således med stolthet som Galleri Sebastian Schildt presenterar 2017 års svenska praktpjäser.

Välkomna!
Sebastian Schildt

Ordet Corpus är latin och betyder kropp. Corpus inom silversmide beskriver föremål som består av en kropp. Maximus är den latinska termen för att beskriva det största och det mest framstående.

Sverige har länge haft en betydelsefull position inom corpussmide. Det är en hantverksmässig tradition som genom historien kan knytas till politiska, sociala men även naturliga förutsättningar. Det är få länder som kan visa upp ett så livaktigt samtida silversmide som baseras på en lång utveckling och kunskapsöverföring.

Genom att bjuda in ett urval av dagens främsta silversmeder varav **tjugoen silversmeder** av dessa tackat ja till medverkan, är syftet med utställningen Corpus Maximus att visa upp och ta temperaturen på det samtida svenska silversmidet.

Deltagarna utgörs av Tobias Birgersson, Josefine Davidsson, Klara Eriksson, Petronella Eriksson, Mona Fällberg, August Happ, Karolina Hägg, Bo Klevert, Bengt Liljedahl, Caroline Lindholm, Olle Ohlsson, Olle Olls, Thomas Raschke, Ru Runeberg, Helena Sandström, Karlheinz Sauer, Sebastian Schildt, Pernilla Sylwan, David Taylor, Erik Tidäng och Simon Westling.

Trots utställningstiteln är det inte omfång och storlek utan den konstnärliga insatsen och det hantverksmässiga utförandet som är i fokus. Silversmederna har samtliga sin bas i det traditionella hantverket och föremålen visar stora delar av silvrets breda spektra. Flera verk är också tillverkade i andra material än silver som guld, järntråd, snäckskal, aluminium och stål.

Utställningskatalogen är inte en redovisning av **stilhistoria** även om de deltagande silversmederna också representerar olika tidsperioder och genom sina yrkesliv vittnar om förändringarna inom silversmidet från femtiotalet fram till nu. Istället ligger koncentrationen på personligheter och de berättelser som döljer sig bakom varje typ av skapande.

Alla material är bärare av föreställningar och silver är ett som knutit många myter till sig. Med möjlighet att varieras i det oändliga kan den hårda metallen uppträda alldeles

slät med spegellik yta, med fullt synliga hammarslag och bucklig struktur, eller rå med synliggjord arbetsprocess liksom dekorerad med mönster och reliefer. Genom oxidation blir silver grått och den spegelblanka ytan går förlorad och när silver vitkokas liknar det nästan vitt matt papper.

Redan under medeltiden fanns det skickliga silversmeder i Sverige men förutom skedar finns endast ett fåtal föremål bevarade idag. Genom historien har silvret påverkat oss på olika sätt, lika uppburet som det var på 1600-talet med praktpjäser i barockinredningar lika bespottat kom det att bli i slutet av sextiotalet. Än i dag finns det ett behov att förhålla sig till silver och även om alla deltagande konstnärer är upplärda inom traditionen silversmide är det många som tagit yrket vidare till andra nivåer.

Skräväsändets upphörande år 1846 innebar att den inrättning som sedan 1400-talet reglerat utbildning och näringsverksamhet försvann. År 1864 inrättades full näringsfrihet och efter det kunde vem som helst praktisera ett hantverksyrke vilket innebar frihet men också förlust eftersom det medförde att den naturliga kunskapsöverföringen mellan mästare, gesäll och lärling delvis försvann. Det sammanfaller tidsmässigt med industrialismens intåg och vurmen för det maskinellt framställda, vilket gjorde att en stor del av silversmidet slutade tillverkas för hand och istället framställdes på fabrik. Både hantverk och konstnärlig kvalitet reduceras genom den industriella tillverkningen under 1800-talets andra hälft vilket på sikt ledde till en längtan och lust till hantverksmässig produktion. Det är en av flera faktorer till konsthantverkets pånyttfödelse vid sekelskiftet 1900.

Kyrkan har under århundradena varit en stor beställare av olika slags föremål tillägnade ceremonier och religiösa handlingar. Den stora byggboomen som rådde under femtiotalet och påföljande decennier ledde till att ett stort antal nya kyrkor uppfördes. **Sakralt silver** efterfrågades och många samtida silversmeder tilldelades nya uppdrag. Silversmederna Wiwen Nilsson och Atelier Borgila var tidigt efterfrågade och har utfört stora mängder kyrksilver vilket delvis lagt grunden för hur vår bild av det sakrala silvret ser ut. Ofta stilla, värdigt och med stram elegans. Flera idag verksamma silversmeder har under åren haft många och återkommande beställningar av sakralt silver. Till dessa hör bland annat Olle Ohlsson, Bengt Liljedahl, Karlheinz Sauer och även Sebastian Schildt. Kyrkan har haft en viktig roll som solid beställare vilket lett till många arbetstillfällen.

Karlheinz Sauer

Golvkandelaber, för fyra ljus,
silver och glas, höjd 144 cm.

Karlheinz Sauers golvkandelaber, för fyra ljus, med avtagbar glaskula i mitten, är inte tillskriven kyrkorummet utan det moderna hemmets luftiga ytor och öppna atmosfär. De sakrala och profana rummen har inte samma tydliga uppdelning som tidigare, estetiken är mer gränsöverskridande vilket gör att föremål inte längre är förbehållna en viss miljö. Kandelabern är resultatet av ett samarbete med glasblåsaren Micke Johansson i Örsjö hytta som blåst delarna i svart glas. Karlheinz Sauer vittnar om att den, som är tillverkad i tre delar, i sin storlek varit en utmaning att utföra och han genom sitt arbete vill försvara silvrets positioner och bevara den starka upparbetade traditionen som finns i Sverige. Karlheinz Sauer tillverkar gärna corpus och har alltid varit intresserad av det vi har på bordet. Drivkraften är kärleken till hantverket med önskan om att man ska bruka sitt silver, vårda och använda det. Därför tillverkar Karlheinz Sauer också mycket i mindre storlekar som är lätt använda i dagligt bruk, allt från kannor att servera mjölken ur till att ha olivoljan stående på bordet.

Bengt Liljedahl som under sitt produktiva yrkesliv också haft många sakrala beställningsuppdrag kallar sig för funktionalist eftersom han är bestämd över att föremål måste fungera. För honom har brukandet stor betydelse och han är övertygad om att ett dyrt material som silver inte hör ihop med skulpturer. Under åren har han formgivit och tillverkat priser såsom Aftonbladets och Svenska Fotbollförbundets pris Guldbollen och Damernas Världs designpris Guldknappen. Han är också ihågkommen för sina många kastruller som han har en förkärlek till eftersom de både kan tillredas i och serveras ur. Ljusstakarna "Blomma i oktagon" är en syntes av gångna års formspråk med både runda och geometriska former. Bengt Liljedahl skissar nästan aldrig, innan han somnar ritat han upp föremålen i huvudet när han ligger i sängen. Nästa dag tar han pennan och för över skissen till papper för att se om det stämmer. Däremot är han noga med att dokumentera sina verk, skriva ner noteringar om vikt, utförande och hur många arbetstimmar han har lagt ner på varje enskilt objekt. Det är dokument med historiskt värde att bevara för eftervärlden.

Klara Eriksson har medvetet arbetat med att levandegöra silver och göra det till ett naturligt inslag i hemmet. Hennes stora buntar att använda till allt från att vispa ihop pannkaksmet till att servera ur har blivit ett av hennes kännetecken. Klara Erikssons fyra stycken fjädrande stekspadar, har skaft gjorda av pockenholts, ett tätt, hårt och mörkt träslag med hög densitet som påminner lite om metall och förr i tiden användes

Bengt Liljedahl

Blomma i oktagon

Ljusstakar, ett par, silver,
höjd 17 cm.

till hjulnav. Stekspadarna är i två olika storlekar, en för stora stekpannan och en för plättlaggen. Formen är utsågad och sedan har valsen fått styra det asymmetriska uttrycket. Den kantiga toppen är bra att peta med och elasticiteten i silvret gör att spadarna också är utmärkta till att breda och jämnt fördela grädden eller krämen över tårtan. Grundtjockleken på silverplåten syns vid skaftet, men valsen gör silvret tunnare och hårdare, det är inte glödgat men härdat genom bearbetning.

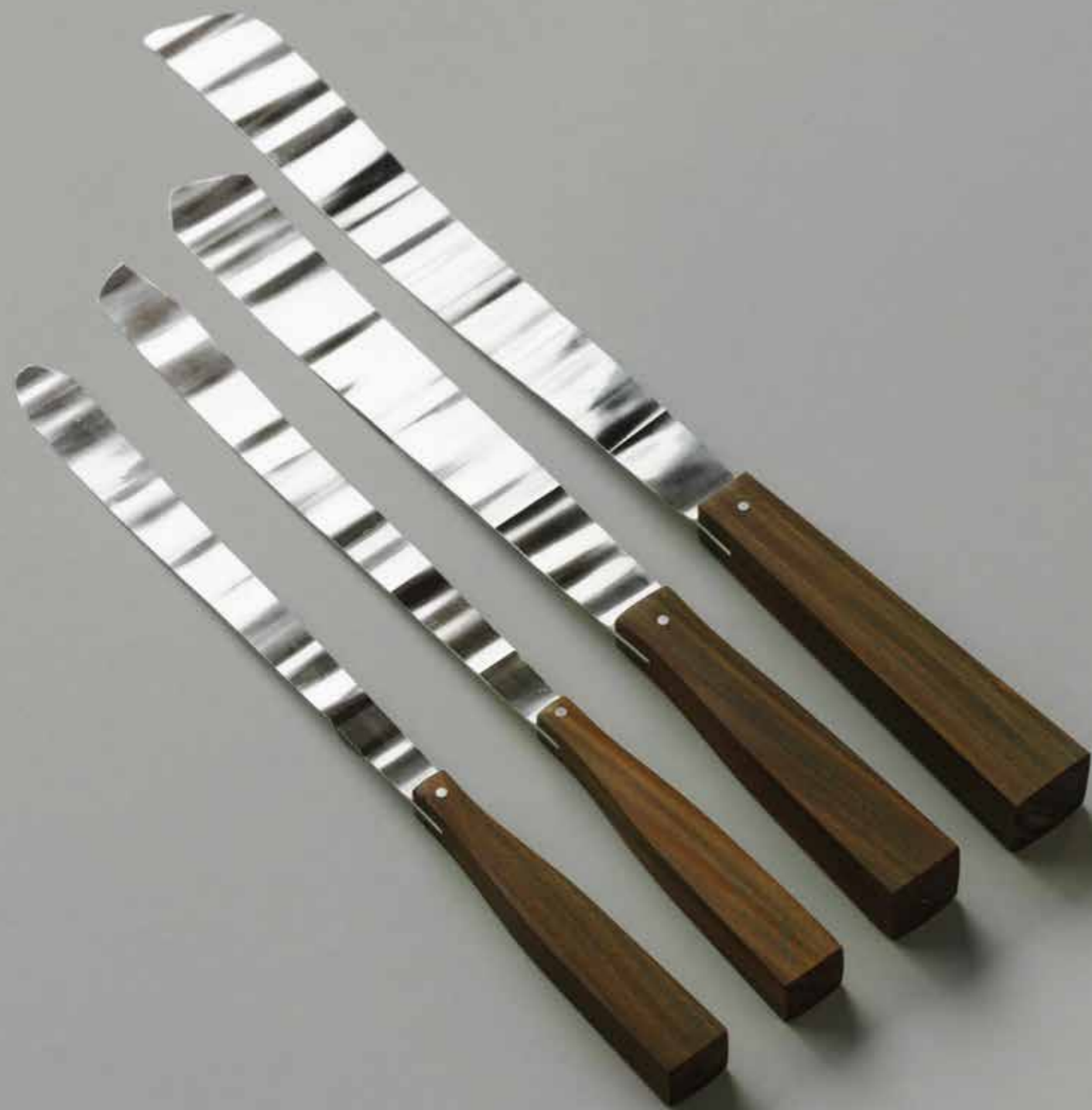
”Silver, varje gång jag upptäcker hur materialet svarar kommer nyfikenheten och jag undrar var kan det upplevas starkast och mest? Användandet blir en plats för utveckling och skissprocesser.”

Det var när Klara Eriksson tog hem silverföremålen till sitt eget kök som hon fick bekräftelse på hur mycket silver har att ge. Silver är mer transparent än glas eftersom det reflekterar sitt innehåll både i färg och temperatur. Röda tomater i en skål färgar silvret rött. Knäckta ägg gör skålen gul. Kall cider kyler silvret. När silver brukas förflyttas fokus från betraktelse till upplevelsen av silvrets goda egenskaper.

Klara Eriksson har hittat en metod att dokumentera sitt arbete i en serie bilder på **Instagram**. Hennes följare kan ta del av tillblivelsen av en silverpjäs steg för steg. Dokumentationen möjliggör förståelsen för den långsamma processen med start från en plan silverplåt till ett färdigt föremål. Sociala medier innebär omedelbar respons från publiken som både kommenterar och ställer frågor.

Under århundradena har **nya former och föremål** uppkommit i samband med att maträtter och dryckesvanor introducerats, som exempelvis under 1700-talet när te och kaffe blev populära drycker och silversmederna börjar tillverka te- och kaffekannor, gräddsnipor och sockerskålar och andra tillbehör.

Simon Westling är aktuell med flaskan och burken ”Rock and Pebble” i stål. Burken, flaskan och vassen är föremål han brukar utforska för att sedan slå ihop till en ny typ av objekt. Han fascineras av det inneslutna och stängda som ändå har en tydlig öppning och som försluts av ett lock. Det instängda utrymmet ger honom en känsla av nyfikenhet och förundran över objektets innehåll. Simon Westling provar en ny estetik som är inspirerad av tidiga virtuella 3D-modeller med ett fåtal polygoner. Det är en riktninglös organisk form,

Klara Eriksson

Stekspadar, fyra stycken,
silver och pockenholts.

omtolkad via ett modelleringsprogram och sedan förverkligad till en lågupplöst verklighet. Resultatet är ett objekt som formmässigt hamnar mellan olika käriformer liksom det tillverkade och naturliga.

Utställningens yngsta deltagare **Karolina Hägg** är representerad med saltkaret "Pearl". Hon inspireras av barockens överdådiga objekt där bruksfunktionen är underordnad dekoren. Hennes arbeten kretsar kring måltiden, ätandet och de objekt vi använder oss av i köket och till bords liksom det sociala spelet kring bordet. "Pearl" är ett saltkar i silver som ligger i en ställning komponerad av pilgrimsmusselskal. Skalen har räddats undan efter en måltid för att sedan användas på nytt. Corpus handlar här mer om de föremål som förknippas med måltiden än om silver. Karolina Hägg tycker om att använda material med nära koppling till mat och ibland skapar hon också ätbart corpus. Maten och föremålen den serveras på är en helhet och gränsen däremellan otydlig.

Det uppvaknade **politiska medvetandet** är starkt förknippat med sextioalet som för silversmidet var ett händelserikt årtionde. Nutida Svenskt Silver som gemensam arena och samlade kraft grundades 1963. I kontrast till det nya galleriets öppnande kom vänstersympatisörer och många med dem att kritisera silversmidet eftersom man ansåg att silversmeder stod för en produktion av förlegade borgerliga statusföremål. Silversmide kom att bli symbol för det konservativa. Det medförde en allmän nedgång i produktionen, flera vittnar om hur svårt det var att verka som silversmed särskilt under sextioalets andra hälft. Förutom att intresset var litet var det nästan med fara för livet som man ute i samhället avslöjade sin yrkesidentitet. Det resulterade i nya förhållningssätt till materialet. En av de stora föregångarna var Olle Ohlsson som börjar experimentera med silver. Till sin hjälp använde han frätande syra, oxidation och krympningstekniker. Borta var den traditionella glänsande silverytan och istället uppträdde silvret både skrovligt, svartat, krympt och med okonventionellt mönstrade ytor. Ganska snart var det lätt att se att det decennium då silversmidet verkligen krisat blev ett paradigmskifte.

Olle Ohlsson som är utställningens äldsta deltagare minns den omvälvande tiden då han fick utstå mycket kritik. Under samma dynamiska period upptäckte han också tandläkarborren för mönsterskapande skulptering. Olle Ohlsson finner all ytbehandling till hjälp för att skapa något som blir personligt. Han tycker inte att en slät yta gör att

Simon Westling

A stone

Flaska och burk,
burkens höjd 18 cm.

Karolina Hägg

Pearl

Saltkar, skal från
pilgrims mussla, silver, kork.
Snäckbollens höjd 30,
silverklotets 4 cm.

Olle Ohlsson

Vishetens gudinna

Skulptur, silver, guld 18K,
höjd 29 cm.

ett föremål riktigt när fram. Skulpturen "Vishetens gudinna" är driven i ett stycke och föreställer en god ängel. När han inte arbetar i ateljén på Urvädersgränd vistas han mycket på landet i Roslagen.

"Förra sommaren landade sju stycken trollsländor på mig. De satte sig på mina händer och några på huvudet. En halvtimme gick utan att de rörde på sig varför jag började gå mot uthusen. En av dem satt kvar och vågade följa med mig in i ladan".

När Olle Ohlsson tecknar på silverytan med hjälp av tandläkarborren är det som ett ostoppt flöde. Han beskriver det som att utan någon reell tanke, rädsla eller farhåga, är det någon annan som styr. Precis som med trollsländan inspireras Olle Ohlsson av det som kommer i hans väg och han är säker på att om man inte använder sin konstnärliga gåva brinner man upp inifrån.

Ett annat offer för sextiotalets starka politiska medvetande var **Bo Klevert**. Till en samlingsutställning var han en av dem som försågs med poliseskort till skydd från den upprörda folkmassa som hellre hade sett utställningslokalen vid Sergels Torg användas till förmån för stadens hemlösa än som exklusivt galleri. Den typen av händelser medförde att silversmeder började ifrågasätta sitt eget berättigande och Bo Klevert upphörde för en tid att arbeta med silver, istället ägnade han sig åt formgivning och måleri. När han sedan återgick till silver valde han att arbeta skulpturalt istället för att tillverka bruksföremål. I utställningen visas fatet "Drakvrak" i silver och diabas med anknytning till uppväxten på en ö i Stockholms skärgård. Han minns ungdomsårens sommarvistelser och känslan av de lenslipade hällarna med skimrande vattenspeglar och de eleganta kryssarna vilket givit upphov till lusten att kombinera silver och sten. Silver i kontrast till granit och diabas har aldrig upphört att fascinera honom, både för möjligheten att komma upp i storlek och för att materialen kontrasterar varandra väl.

Corpus betyder som sagt kropp och många silversmeder ser själva föremålet i direkt relation till våra egna kroppar. En kruka, vas eller urna kan vara avbilden av en torso. På samma sätt som ett kärl är behållare för något så är våra kroppar behållare av tankar och känslor. Den metaforiska kopplingen används av flertalet silversmeder.

Bo Klevert

Drakvrak

Fat, silver och diabas.
Fatets diameter 48 cm,
fundament av diabas
längd 93, höjd 36 cm.

August Happ

Eruption

Vas, silver, höjd 43 cm.

August Happ har jämfört processen av en kannas tillblivelse med den egna kroppens förändring sedan han själv genomgick en större operation för många år sedan. Urnan "Eruption" knyter an till och hyllar den antika föreställningen om behållaren som symbol för helheten och det ursprungliga allt. I forntida kulturer stod ofta förvaringskärlet eller urnan för just det, moder jord, den ursprungliga gudinnan, hon som föder oss och till slut även tar oss åter genom döden. Vad man än väljer att förvara, mat, dryck eller rent av jord, så är kärlformen en metafor för livets cykel. Varmsmide av ett tjockt stycke silver är en av de äldsta och mest svårbemästrade teknikerna. För August Happ blev formatet en personlig utmaning och ett sätt att bevisa sin förmåga. Både tillverkningsmetoden och formgivningen "Eruption" är hans sätt att hylla det antika.

Även **Josefine Davidssons** kannan, "Kotten", påminner om den mänskliga kroppen. Den lutar men ändå står kannan stadigt på underlaget. Kannan är gjord av nio likadana silverbitar, böjda, hamrade, ihopsatta och lödda. Trots sin kantighet är kannan mjuk och len. I Josefine Davidssons arbeten finns en återkommande rörelse och kroppsmedvetenhet som delvis kommer ur hennes enligt utsago rörliga liv men också från intresset av skulptur. När hon gick på Konstfack var det undervisningen i skulptur som hon uppskattade allra mest. Under tillblivelsen av ett föremål provar hon sig fram genom att vika och klippa samman pappersmodeller för att se om det är möjligt för föremålet att fungera. Oftast nöjer hon sig inte med den uppkomna formen utan fortsätter att experimentera genom att tänja och dra materialet åt ett visst håll. Varför vet hon inte, det är en instinkt som gör resultatet mer intressant.

Mona Fällbergs skålfat "Pugilisten", är knopat och ciselerat, stort och tungt med en vikt på över tre kilo. Som titeln antyder går det tillbaka på en pugilist eller knytnävs kämpe/boxare och den slagna näven, raka högern, är faktiskt riktig och tillhör hennes egen tränare. Mona Fällberg började boxas för över ett år sedan, i och med det öppnades något inom henne, det var som ett uppvaknande. Även som konstnär har upptäckten av boxningen varit förlösande och skapat en känsla av frihet. Mona Fällberg vittnar också om tjusningen i att arbeta i stort format, till skillnad från de smycken som hon annars utför. Smycken räknas som bekant inte till corpus även om de flesta silversmederna idag har en parallell produktion med smycketillverkning. Det mesta av silvret i Mona Fällbergs skålfat är återanvänt silver som hon låtit smälta ner. Utmaningen har dels legat i att ciselera och dels manövrera storleken och skålfatets tunga vikt.

Josefine Davidsson

Kotten

Kanna, silver, höjd 18,5 cm.

För henne är ciselering en ny teknik som gjort det möjligt att pressa ut knytnäven i hög relief. Den blanka fina ytan tillsammans med den råa knytnäven skapar en vacker kontrast. Skålfatet får gärna stå lite på sidan varpå knytnäven synliggörs, kraften i den och hela fatet uppenbarar sig.

Helena Sandströms vasobjekt "I never promised you a rose garden" är utförd i etsad zink, med droppformade spineller och vaxad bomullstråd. Titeln anspelar på att det inte alltid blir som man har tänkt sig. Inspirationen kommer från den viktorianska tidens snörade modeideal med skira spetsar, starkt kontrollerande och hårt snörda klädedräkt. Trots det åtstramade och att det inte är meningen pyser ändå de innersta känslorna ut. De svarta stenarna påminner om 1800-talets sorgsmycken och tråden visar på sömnad vilket också är ett återkommande arbetssätt. Rosenbladen är plockade, torkade, pressade och sedan fastlimmade på plåten för etsning. När bladen tagits bort patineras vasen i olika steg. Zink är Helena Sandströms huvud- och favoritmaterial. Hon tilltalas av den vackra gråskalan som hon får fram genom etsning. Eftersom zink är svårt att löda skapas volymen ur en plan plåt. Allt är gjort i ett stycke, även botten är konstruerad med hjälp av små flikar som vikts in. Helena Sandström har länge intresserat sig för japansk origami och försöker överföra känslan av papper till metallen.

Silversmeder har länge arbetat med att tänja på gränserna om vad som anses vara funktionella föremål och vad som är objekt. På åttiotalet började man även ifrågasätta de ädla materialen som var starkt knutna till värde och hierarkier. På samma sätt som man ville bryta med föremålets förväntade funktion drog man sig inte sig för att blanda ädla och oädla material. Man ifrågasatte i princip allt vilket verkat uppfriskande.

Även **Thomas Raschke** som är utbildad guldsmed har övergivit silver till förmån för ett oädelt material. Han kommer från en liten stad i södra Tyskland där båda hans föräldrar och farföräldrar verkat som guldsmeder. Trots gedigen utbildning och yrkesman i tredje generationen började Thomas Raschke ändå studera skulptur vid Konstakademien i Stuttgart och arbeta med järntråd som motbild till det klassiska silversmidet. Även efter noggranna studier och mätningar i hur tingen faktiskt ser ut förnekar hans verk ändå all funktion. Det skissartade tredimensionella uttrycket tilltalar honom liksom att det enkla materialet förädlas genom det egna hantverket som består av två material, luft och järntråd. Det ser så lätt ut, men i själva verket är den lödda järntråden

Mona Fällberg

Pugilisten

Fat, silver. Diameter 52,5,
höjd 12 cm.

Helena Sandström

I never promised you

a rose garden

Vasobjekt, etsad zink,
droppformade svarta
spineller och vaxad
bomullstråd,
höjd 33 cm.

svårbearbetad. Raschke skapar objekt som är inte bara en imitation av verkligheten i skala 1:1. De är själva kvintessensen av den verkliga skon, diskmaskinen eller butiksvågen som även invändigt redovisas med minutiös precision.

Att byta perspektiv är något som även **David Taylor** är upptagen av. Med bakgrund som högspänningselektriker är elektricitet ett hemtam område för honom. Född och uppvuxen i Skottland vistades David Taylor efter flytten till Sverige först en period i Piteå. Han förundrades över det norrländska ljuset och insåg snart anledningen till att det fanns hela fem lampaffärer i stadskärnan. Det var början till den långa rad armaturer som kommit ur David Taylors verkstad i vilken han njuter av det beställningslösa arbetet när han får tillfälle att låsa in sig, dra upp volymen på musiken och skapa fritt. Belysningsarmaturer ligger särskilt varmt om hjärtat eftersom man kan som Taylor beskriver det - stoppa en glödlampa i vad som helst och så blir det något – den här gången stucco-plåt i aluminium tillsammans med en tursten från de sörmländska skogarna kring Mellösaverken som han fått plockad och målad av sin son. Aluminium är ett billigt material och Taylor tycker att det är befriande att inte behöva göra upp en plan. I motsats till silver som man redan vid första hammarslaget är tvungen att bestämma sig för vad man ska göra tycker David Taylor att det är oskrivet skönt med aluminium. Blir det dåligt är det bara att ta fram en ny plåt och slänga den gamla i metallåtervinningen. David Taylor har de senaste åren mer och mer frångått det klassiska silversmidet och arbetar istället med många offentliga uppdrag, allt från sittskulpturen i tunnelbaneuppgången på Östermalmstorg som blivit mångas favorittillhåll, till det just nu pågående projektet med en utomhusscen i en gymnasieskola.

Den tidigare nämnde Olle Ohlsson uttrycker sina tankar om **tiden** genom med att säga ”tar man bort en ton blir det inget ouvertyr”. Han skattar sig lycklig att han har kommit så långt i livet att han kan tillåta sig att ett verk får ta så lång tid som det behöver för att bli färdigt. Enligt honom är det är först när man har möjlighet att göra om eller till och med förstöra något som det kan bli riktigt bra.

Man kommer inte ifrån ordet **värde** när man talar om silver. Från att ha varit gångna tiders betalningsmedel och direkt översättbart till ett penningvärde och självklar statussymbol har silvrets värdeladdning minskat. Även om vi är framme vid 2017 har vi

Thomas Raschke

Tafelwaage City

Skulptur, järntråd,
höjd 66 cm.

inte kommit ifrån vare sig silvrets laddning liksom förutfattade meningarna helt och hållet utan frågan om tingens värde är fortfarande aktuell. Värde består så mycket mer än av materialet, även arbete, konstnärlighet och inte minst den nerlagda tiden är lika viktigt.

En av de silversmeder som arbetat mycket med att resonera kring och ifrågasätta värde är **Tobias Birgersson**. I verket "In the eye of the beholder" undersöker han med hjälp av en åra vad som är värdefullt. En vacker och hantverksmässigt formad bit trä som fyllts av liv och skönhet genom att ha brukats i ett skummande hav. Eftersom titeln till utställningen Corpus Maximus lockade till något stort kom Tobias Birgersson att tänka på sin pappas kusin som bor i Norrtäljetrakten med havet nära inpå. Det finns något romantiskt med havet, skärgårdskulturen och gamla båtar. I det gamla fattigmanssverige rodde man posten från Sverige till Åland oavsett väder och varje år firas detta genom den arrangerade postrodden som går av stapeln i juni från Väddö till Eckerö med allmogebåtar och tidstypisk klädnad. Åran från en av båtarna som egentligen inte har något monetärt värde har desto större emotionellt värde. Tillsammans med bokbindaren och förgyllarmästaren Wolfgang Bremer, som en gång var Tobias Birgerssons lärare på Waldorf-skolan, har den gamla åran upphöjts från att vara resultatet av ett gediget och väl utfört hantverk, som vi ofta tar för givet, till upphöjd konst genom bladguld 24K, urushi-lack och skinn.

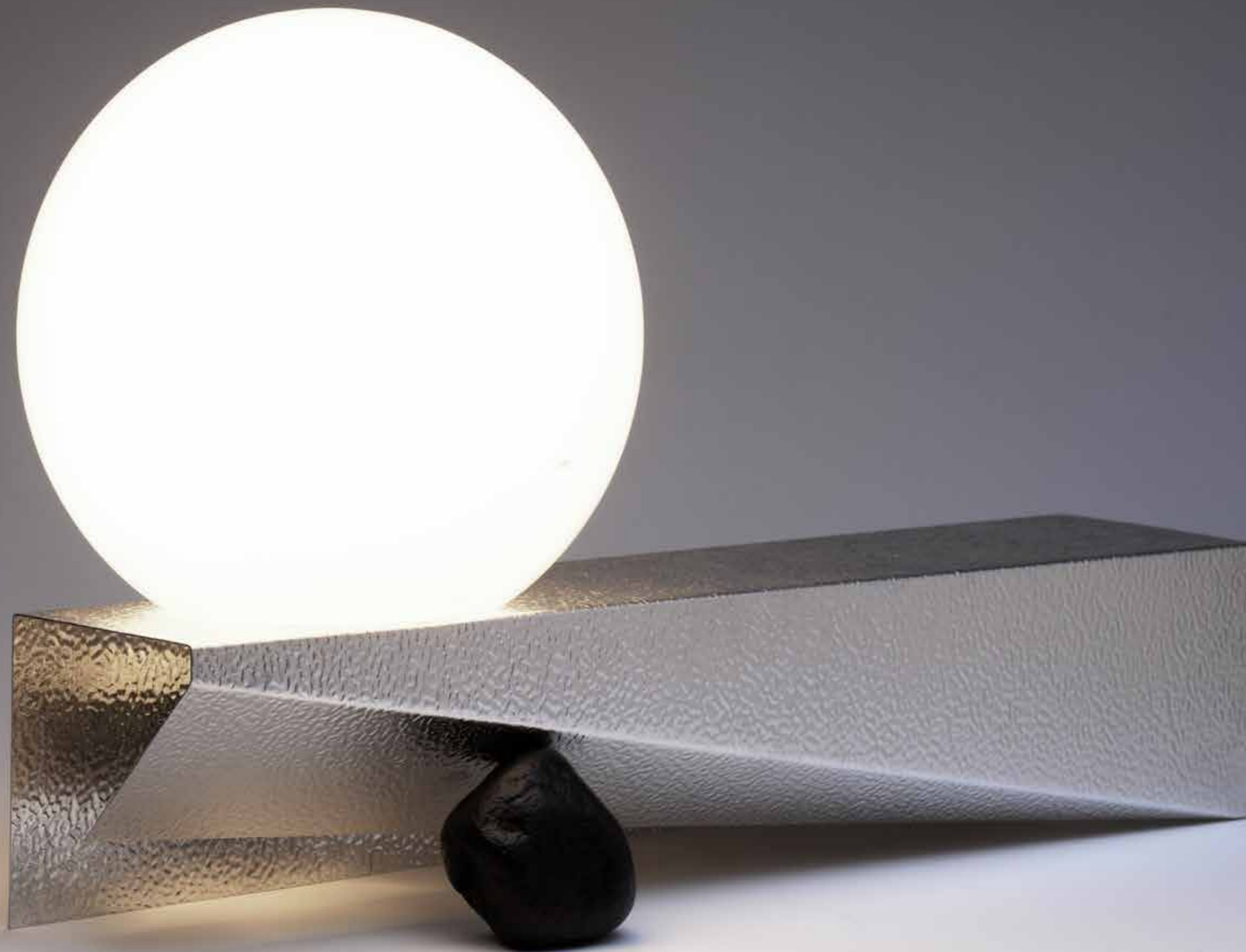
Guldsmeden **Petronella Eriksson** deltar med en saltborsa i guld och en sockerskål i silver. Saltkar brukar utföras i silver och är enligt tradition invändigt förgyllda eftersom silver i kontakt med salt reagerar och leder till oxidation. Guld och salt fungerar däremot utmärkt. Salt har dessutom ett värde i sig och är något vi människor behövt sedan tiden vi inte ens var bofasta. Salt är också en viktig symbol för gästfrihet. Sockerskålen går tillbaka på den sockerburk som hennes pappa brukade ha med sig i skogen till sitt kaffe.

Petronella Eriksson är en flitig användare av **sociala medier** i vilka hon kommunicerar sin konst: "Det här med guld i bruksföremål. Det känns. Hur kommer det sig? Är det värdet i guld som laddar det? Det blir upprörande dyrt. Eller historien? Gissar att det återvunna guld i mitt saltkar har stulits många gånger, varit med om många krig, levt i många kulturer i olika delar av världen, suttit runt fingrar som tecken på kärlek. De små goda handlingarna, de stora onda. Guld är vackert mot huden, tungt och oföränderligt."

David Taylor

Stucco

Bordslampa, aluminium,
natursten, längd 70,
höjd 30 cm.

Tobias Birgersson

In the eye of the beholder

Åra, trä, bladguld 24K,
urushi-lack och skinn,
längd 300 cm.

Petronella Eriksson

Föremål som gör oss

till människor

Saltdosa med tillhörande
tratt, guld 18K

och sockerskål med
tillhörande tratt, silver.

Saltdosans
diameter 4,5 cm.

Olle Olls

Basalt

Vas, silver, höjd 27 cm.

Ett av svaren:

(..)Vi har pratat om det förut minns jag. Då sa jag att jag är uppfostrad till att bara vörda och beundra dyra vackra saker. Inte nöta, använda, riskera att buckla. En sorts stilla tillbedjan av det värdefulla föremålet... Men jag tror att jag börjar ändra mig. Skitdyra bruksföremål har också en plats i världen!

Petronella Eriksson tänker sig saltdosan och sockerskålen som föremål en vandrare kan ha i sin ficka eftersom de innehåller mycket av det som gör oss till människor. Strävan efter skönhet, sökandet efter det perfekta föremålet och lusten att bära det med sig. Under sina egna tonår brukade hon packa sin ryggsäck med magiskt självständiga saker. Det var träflöjten, opinel-kniven och tändstickorna. På vintern trivdes hon i en stor rock som vid behov även kunde vara filt. Föremålen talade om för henne att hon var fri att följa vägen, känna sig hemma och inte gå vilse. Petronella Erikssons förhoppning ligger i att saltdosan och sockerskålen får någon annan att känna likadant.

Olle Olls tillhör de tekniskt intresserade silversmederna och är beundrad för sin hantverksmässiga virtuos. I vasen "Basalt" söker han det ursprungliga och möter det svåra i det enkla. Först smälter han metallen och formar därefter med hammaren. Basalt är en magmatisk bergart av vulkaniskt ursprung som vår berggrund till stor del består av. Vasen "Basalt" går tillbaka till det grundläggande i smidet med början i det primitivt gjutna, med utgångspunkt i en platt och liten pannkaka av silver. Materialet sträcks ut genom varmsmide, det finns inget som är drivet i vasen utan den är varmsmidan vilket varit det enda sättet att kunna få fram den skrovliga och råa ytan.

"Uttrycket är inget jag kunnat styra över, jag är van att ha kontroll men i arbetet med vasen har jag valt att för en gångs skull släppa taget. Jag ville att det skulle hända saker i arbetet som synliggör processen."

Olle Olls delger att vasen inte varit lätt att åstadkomma och att de gångna årens erfarenheter varit nödvändiga för att klara utmaningen. För honom innebär det också ett historiskt släktskap med och vördnad inför äldre tiders kunskap och hantverk.

Sebastian Schildt

Argentum Sperarum
Skulptur/vaser, silver,
höjd 65 cm.

Sebastian Schildt är aktuell i utställningen med skulpturen “Argentum Sperarum” som också är en samling vaser. Det började med tanken på rösen som han iakttagit på sina vandringar såväl i svenska skärgården som i Himalaya. Ett röse karakteriseras av en hög med stenar utan jordtäckte och är en lämningstyp som finns över hela världen. Schildt har under åren utfört många kannor att använda både till vardag och till fest men ville utmana sig själv och började experimentera med ett röse, först var det lite buckligt och sedan växte kloten fram. Verket förädlades från grovhugget till sfäriskt. Det som vid första anblicken verkar vara en skulptur har också en funktion, den är delbar i fem klot och tillsammans bildar de sfäriska formerna en liten familj med vaser att använda var och en för sig.

Många silversmeder förhåller sig till det **organiska** och **mekaniska** och, eller till relationen begreppen sinsemellan. Både Pernilla Sylwan och verkstadskollegan Erik Tidäng är representerade med varsin ljuskrona. Ljuskronor kan vara friare i formen än många andra föremål eftersom de är avsedda att visas hängande med luft omkring sig.

Pernilla Sylwan arbetar i koppar och leker med det strängt mekaniska tills det flödar organiskt. Koppar är ett tacksamt material, följsamt och med nästan lite degig känsla. Det går också att valsas länge utan att den behöver hettas upp däremellan. Ljuskronan är tillverkad av valsade rör som under processen imploderar vilket gör att kanterna vänder sig inåt och ser ut som växtlighet. Delarna växer fram genom valsning. Ibland rätas de ut och ibland har den uppkomna formen bara låtits vara. Pernilla Sylwan ser med tillfredsställelse hur det mekaniska och raka kan utvecklas till organiskt och flödande. Ett brott mot det regelbundna som resulterat i en gren eller en trädrot eller en vind... Pernilla Sylwan tycker också om att koppar förändras över tid, ärgas och får patina beroende på vilken miljö kronan kommer att hänga i. Pernilla Sylwan ställde tidigt frågan ”Is less more?”, med den utmanade hon det svala, nordiska silversmidet som varit sparsamt dekorerat till något som kan beskrivas som ”more is more” vilket öppnade nya vyer mot dekorationslusta.

Erik Tidäng har gjort sig känd för sinnrika ting i metall. Samtidigt med det kyliga industriella uttrycket påminner hans arbeten om det repetitiva i naturen. Ljuskronan ”Grenverk” är komponerad av laserskurna moduler ur rostfri plåt innan de justerats och ytbehandlats. Den mekaniska formen blir när den sätts samman som något som växer. Trots den stränga strukturen är kronan ändå organisk. Det rostfria stålet är matt och lite mörk i färgen. Den enkla grundformen sätts samman till en komplex struktur som genom ett pussel växer

Pernilla Sylwan

Ljuskrona, koppar,
höjd 120 cm.

till ett mekanolikt bygge. Som minst kan ljuskronan bestå av tre delar, även om åtminstone nio rekommenderas och den nuvarande består av knappt fyrtio delar. Med fler upphängningspunkter kan en ljuskrona bli i princip hur stor som helst.

Caroline Lindholm fick mycket uppmärksamhet när Nationalmuseum förvärvade hennes Lövskål från 2002 som senare ställdes ut i museets utställning Skimrande silver. Lövskålen som blivit Caroline Lindholms signum är sammansatt av sjutton naturalistiskt utförda löv från sex olika svenska lövträd. Det var när hon väntade sitt första barn och som stadsbo inte kunde plantera ett vårdträd tanken föddes på att skapa en motsvarighet i silver. De utsågade och etsade bladen är resultatet av en lång hantverksprocess i många steg. Den organiska naturen och att förgylla vardagen är centrala teman i Caroline Lindholms arbeten vilket gestaltas av att förvandla vardagliga bruksföremål, liksom det lövombundna fatet i utställningen, till utsökta konstverk i ädla material vilka också sällar sig till traditionen ”conversation pieces”. Inspirationen kommer från naturen, Art Nouveau och en av dess främsta företrädare, smyckekonstnären René Lalique, vars verk hon finner andlöst vackra.

Även den finlandssvenske silversmeden **Ru Runeberg** hyllar med sin trollslända äldre mästerverk. Han använder sig av samma uppbyggnad som barockkonstnärerna i form av skalförskjutning, dubbla och dolda funktioner genom en intrikat komposition av flera delar. Ru Runeberg har gjort insekterna till middagsbordets centrala punkt. Långt från modernismen växlar han mellan konstnärligt värde och bruksvärde med fantasifulla skapelser som blickarna ofrånkomligen dras till med uppkomna frågor som - vad är det för något som skimrar så trolskt och går det verkligen att använda? Ru Runebergs arbeten är mångbottnade och i de olika skikten finns närvaro av praktisk funktion, skönhet, betydelsebärande berättelser och humor. Den stora trollsländan är inspirerad av mosaik-trollsländor varav det randiga bakstycket. Glasblåsarna har byggt glaset i sektioner. Det är den största trollsländan som Ru Runeberg någonsin utfört vilket inneburit en prövning av hur stora vingarna kan göras utan att den 0,7 mm tjocka plåten börjar kännas tunn och svajig. Trollsländor är genom vingarnas konstruktion skickliga flygare och klarar av att plocka insekter i luften, snappa åt sig flugor, myggor och fjärilar. Tilläggas bör också att Ru Runeberg är av de få, som på heltid arbetar som silversmed i Finland. Eftersom han är utbildad på Konstfack har han starka band till Sverige och utgör en naturlig del av den samtida svenska silversmidesscenen.

Erik Tidäng

Grenverk

Ljuskröna, rostfritt stål,
längd 140, höjd 40 cm.

Caroline Lindholm

Björklövsfat

Fat, silver, diameter 28,
höjd 5 cm.

Ru Runeberg

Grön-svart mosaik

Kanna, silver, handblåst glas,
bredd 50, höjd 15 cm.

Utblick

När galleriet först började planera för Corpus Maximus och bjöd in ett stort antal silversmeder till deltagande var den omedelbara responsen tudelad. Flera i den äldre generationen blev glada och utropade äntligen medan några av de yngre förhöll sig lite avvaktande, framförallt till utställningens oförskräckta titel och undrade över nyttan att utföra och medverka med en stor skrytpjäs.

Vi lever i en tid när status definieras i termer av lätt igenkännbara markörer. Samtidigt går kunskapen förlorad inte bara bland utövande hantverkare utan också bland köparna. Vi konsumerar ofta med lätthet det som är billigt och ohållbart, istället för att göra det som vi alla innerst inne redan vet, välja det hållbara med långsiktig kvalitet. Vår tid karaktäriseras av känslan att tiden är en bristvara och att tiden själv blivit mest dyrbar av allt.

Silver är ett efterfrågat material och har under gångna tider varit förbehållet de allra mest privilegierade. Idag ser det annorlunda ut, men silver kommer ändå alltid att vara ett ädelt material som betingas av ett visst pris. Silver kräver också sin mästare, och kräver även tid. Att bearbeta silver och silversmideskonsten till fulländning är bara möjligt för den som vågar investera sin tid och verkligen behärskar det svårbemästrade hantverket.

Sedan millennieskiftet har vi sett hur många silversmeder blivit allt mer benägna att undersöka hur tingen förhåller sig till sin omgivning snarare än att skapa självklart funktionella och uttalat estetiska föremål. I utställningen Corpus Maximus visar konstnärerna bredden på det mångfaldiga samtida silversmidet som är sprunget ur ett gediget hantverkskunnande och genom starkt personlig uttrycksfullhet är lyft till nya nivåer med andra material.

Silversmederna tänjer på gränserna för vad som anses vara tekniskt möjligt, utför med stark konstnärlighet ytterst hållbara vardagsföremål och utforskar silversmidet som konstform med genomarbetat konceptuellt innehåll. Gemensamt för hela utställningen är att både bruksföremål och objekt är besjälade ting som genom tid, kunskap och innehåll sticker ut i rummet. För det samtida svenska silversmidet, bygger på ett gediget hantverkskunnande som tillsammans med stark konstnärlighet resulterar i betydelsebärande konst.

Galleri Sebastian Schildt gläder sig åt att öppna Corpus Maximus och visa bredden i och djupet av en konststart som uppenbart besitter kraften i ett förnyat, vitaliserat och också intellektuellt eftertänksamt samtida silversmide.

Medverkande

	Karolina Hägg, född 1986 Verksam i Stockholm	Karlheinz Sauer, född 1943 Verksam i Mörbylånga och Ottenby Kungsgård
Tobias Birgersson, född 1973 Verksam i Stockholm Medlem i verkstadskollek- tivet LOD	Bo Klevert, född 1942 Verksam i Simrishamn	Sebastian Schildt, född 1964 Verksam i Stockholm Sebastian Schildt verkstäder och Galleri Sebastian Schildt
Josefine Davidsson, född 1952 Verksam i Stockholm	Caroline Lindholm, född 1968 Verksam i Stockholm	Pernilla Sylwan, född 1969 Verksam i Stockholm. Medlem i verkstadskollek- tivet LOD
Klara Eriksson, född 1972 Verksam i Stockholm Medlem i verkstadskollek- tivet LOD	Olle Ohlsson, född 1928 Verksam i Stockholm	David Taylor, född 1966 Verksam i Mellösaverken, Sundtorp
Petronella Eriksson, född 1969 Verksam i Stockholm Medlem i verkstadskollek- tivet LOD	Olle Olls, född 1971 Verksam i Stockholm	Erik Tidäng, född 1973 Verksam i Stockholm Medlem i verkstadskollek- tivet LOD
Mona Fällberg, född 1970 Verksam i Stockholm	Thomas Raschke, född 1961 Verksam i Stockholm	Simon Westling, född 1985 Verksam i Stockholm
August Happ, född 1980 Verksam i Stockholm	Ru Runeberg, född 1970 Verksam i Vasa, Finland	
	Helena Sandström, född 1970 Verksam i Stockholm	

Publikationen av Corpus Maximus har gjorts möjlig genom generösa bidrag från **Kungliga Patriotiska Sällskapet, Bengt Julins Stiftelse för konsthantverk, konstindustri och industridesign och Kjell och Märta Beijers Stiftelse.**

Utan bidragsgivarnas stora välvilja hade utställningskatalogen, som understryker vikten av silversmederna och deras verk liksom berikar silversmidets historia, inte kunnat utgöra den viktiga milstolpe och hållpunkt som den nu tillåts vara, både under utställningsperioden och i framtiden.

Ett varmt, stort och innerligt tack!

Text och produktion Dorota Liszke och Sofia Silfverstolpe
Grafisk formgivning Sophia Wood
Fotografi Per Myrehed
Tryck Skaraborgs Offset 2017

gallerisebastianschildt.se

CORPUS MAXIMUS
11–29 november
2017

©2017
Galleri Sebastian Schildt
gallerisebastianschildt.se